

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Kulturdvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 5. september 2014
Kontor: Lovkvalitetskontoret
Sagsbeh: Jenny Lyngsø Øster-
gaard
Sagsnr.: 2014-0032-1361
Dok.: 1296858

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 238 (Alm. del), som Folketingets Kulturdvalg har stillet til justitsministeren den 3. juli 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Karen Hækkerup

/

Anne Berg Mansfeld-Giese

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 238 (Alm. del) fra Folketingets Kulturudvalg:

”Ministeren bedes redegøre for

- praksis og normalstrafniveau over for medier i forbindelse med publicering af urigtige historier
- erstatningsansvar over for personer, der udsættes for bagvaskelse og krænkelse af privatlivets fred
- en sammenligning af den danske praksis med andre landes
- en oversigt over erstatningsniveauet i sager om bagvaskelse og krænkelse af privatlivets fred sammenlignet med erstatningsniveauet for andre typer straffelovsovertrædelser.”

Svar:

1. Praksis og normalstrafniveau over for medier i forbindelse med publicering af urigtige historier

1.1. Medieansvarsloven

1.1.1. Medieansvarslovens hovedformål er at sikre ytrings- og informationsfriheden og dermed også samfundsdebatten bedst mulige vilkår. Derfor indeholder loven et særligt medieretligt ansvarssystem, der bl.a. indebærer, at kredsen af personer, der kan drages til ansvar, er begrænset, men også, at der altid er én person, der i sidste ende er ansvarlig for mediernes indhold. For eksempel er redaktøren af et dagblad objektivt ansvarlig for indholdet af en unavngiven artikel og for navngivne artikler, hvis ansvar ikke kan gøres gældende mod forfatteren. Endvidere er udgiveren ansvarlig for dagbladets indhold, hvis ansvar ikke kan gøres gældende mod redaktøren. I de tilfælde, hvor medieansvarslovens særlige ansvarssystem ikke gælder, afgøres spørgsmål om eventuelt strafansvar efter straffelovens almindelige regler om medvirken mv.

Medieansvarsloven omfatter de traditionelle medier, dvs. trykte aviser, radio og tv. Elektroniske informationssystemer, som eksempelvis netaviser, kan efter omstændighederne tillige være omfattet af det medieretlige ansvarssystem. Dette forudsætter bl.a., at den pågældende netavis sender en anmeldelse til Pressenævnet, jf. medieansvarslovens § 8, stk. 1, jf. § 1, nr. 3.

Medieansvarsloven finder anvendelse, når en lovovertrædelse manifesterer sig gennem indholdet af et af de ovennævnte massemedier.

Er en lovovertrædelse fuldbyrdet gennem et massemedie, afgøres det efter medieansvarsloven, hvem der må bære det forskyldte ansvar.

1.1.2. Medieansvarsloven indeholder endvidere regler om god presseskik og genmæle samt om Pressenævnet, som er det ansvarlige organ herfor.

Det fremgår af medieansvarslovens § 34, stk. 1, at massemediernes indhold og handlemåde skal være i overensstemmelse med *god presseskik*.

Pressenævnet afgør, om medierne har handlet i strid med god presseskik. Afgørelsen tager udgangspunkt i ”Vejledende regler for god presseskik”, som indgik i forslaget til medieansvarsloven fra 1991, men standarden ”god presseskik” følger udviklingen i opfattelsen af, hvad der er uetisk, og tager stilling til nye situationer, der opstår.

Efter godkendelse af organisationernes kompetente forsamlinger fremlagde Danske Medier og Dansk Journalistforbund således den 22. maj 2013 nye regler for god presseetik. De nye regler har til formål bl.a. at tage højde for den digitale udvikling i medierne og den måde, hvorpå medieforbruget har ændret sig.

Det følger bl.a. af de vejledende regler for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives er korrekte. Oplysninger, som kan være krænkende, skal forelægges den, der kan være krænket, jf. punkt A.1 og A.3.

Klager over brud på god presseskik rettes til det pågældende massemedie eller til Pressenævnet, jf. nedenfor.

1.1.3. I medfør af medieansvarslovens § 36, stk. 1, skal anmodninger om *genmæle* over for oplysninger af faktisk karakter, som er blevet bragt i et massemedie og er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom. Genmæle har således karakter af en faktisk berigtigelse af oplysninger, som er blevet bragt i et massemedie. Ved genmæle skal det pågældende massemedie vederlagsfrit bringe berigtigelsen.

En anmodning om genmæle skal altid først fremsættes til mediet. Hvis mediet afslår at bringe genmælet, eller genmælet er ufyldstgørende, kan sagen indbringes for Pressenævnet, jf. nedenfor.

1.1.4. Pressenævnet er et uafhængigt offentligt nævn, der blev oprettet ved medieansvarsloven i 1992.

Pressenævnet består af otte medlemmer, der beskikkes af justitsministeren. Formanden og næstformanden skal være jurister og beskikkes efter udtalelse fra Højesterets præsident. To medlemmer beskikkes efter udtalelse fra Dansk Journalistforbund. To medlemmer beskikkes til at repræsentere de redaktionelle ledelser i den trykte presse samt radio og tv. Endelig beskikkes to medlemmer som offentlighedens repræsentanter efter udtalelse fra Dansk Folkeoplysnings Samråd.

Som det fremgår ovenfor, træffer nævnet i medfør af medieansvarslovens § 43, stk. 1, afgørelse i sager om,

- 1) hvorvidt der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik, og
- 2) hvorvidt et massemedie er forpligtet til at offentliggøre et genmæle (berigtigelse), herunder om genmælets indhold, form og placering.

Sager om god presseskik eller genmæle kan indbringes for Pressenævnet ved indgivelse af en skriftlig klage, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 1. Pressenævnet kan endvidere af egen drift optage en sag til behandling, hvis sagen er af væsentlig eller principiel betydning, jf. § 44, stk. 2.

I sager om god presseskik kan Pressenævnet udtale kritik over for massemediet. I sager om genmæle kan nævnet pålægge massemediet at offentliggøre genmælet. I begge typer sager kan Pressenævnet desuden pålægge mediet at offentliggøre nævnets afgørelse eller dele af den. Pressenævnet kan derimod ikke idømme straf, erstatning eller på anden måde sikre den omtalte person, organisation eller virksomhed økonomisk kompensation.

1.1.5. Efter medieansvarslovens § 53, stk. 1, straffes overtrædelse af en række af medieansvarslovens ordensforskrifter med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

De strafsanktionerede ordensforskrifter er følgende:

1. Pligt til på et indenlandsk periodisk skrift at angive den ansvarshavende redaktør, jf. § 3, stk. 1, jf. stk. 3.
2. Pligt for redaktøren af et indenlandsk periodisk skrift til at oplyse identiteten på de personer mv., der kan ifalde ansvar efter lovens regler, jf. § 4.
3. Pligt for radio- og fjernsynsforetagender til at anmelde over for Pressenævnet, hvem der er redaktør, jf. § 5, stk. 1, jf. stk. 4.
4. Pligt for et radio- eller fjernsynsforetagende til på begæring at oplyse, hvem der er redaktør, jf. § 5, stk. 3.

5. Pligt for redaktøren af et radio- eller fjernsynsforetagende til på begæring at oplyse identiteten på personer, der kan ifalde ansvar efter lovens regler, samt pligt til at identificere nærmere angivne udsendelser, jf. § 6.
6. Pligt for redaktøren af et radio- eller fjernsynsforetagende til at sikre opbevaring af kopi af alle udsendelser i nærmere bestemt omfang, jf. § 7.
7. Anmeldelses- og oplysningspligt for de i lovens § 1, nr. 3, nævnte massemedier i samme omfang, som nævnt ovenfor under pkt. 3-6, jf. § 8, stk. 2.

Efter § 53, stk. 2, straffes undladelse af at efterkomme Pressenævnets pålæg om offentliggørelse efter § 49 af en nævnskendelse og undladelse af at efterkomme rettens bestemmelse om offentliggørelse af domme i henhold til § 54 med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Der kan i den sammenhæng desuden pålægges tvangsbøder efter retsplejelovens § 997, stk. 3.

§ 53, stk. 3, bestemmer, at hvis en overtrædelse er begået af et selskab, en forening, en selvejende institution, en fond eller lignende, kan der pålægges den juridiske person som sådan bødeansvar. Er overtrædelsen begået af staten, en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges staten, kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

Der findes to trykte landsretsdomme om straf for overtrædelse af medieansvarsloven fra henholdsvis Ugeskrift for Retsvæsen (UfR) og Tidsskrift for Kriminalret (TfK):

UfR1999.291 V: Ansvarshavende redaktør T havde i sin ugeavis bragt et foto af kronprinsen og dennes veninde, mens de opholdt sig på privat område. Pressenævnet, der tog sagen op af egen drift, udtalte i en kendelse kritik af ugeavisen og pålagde T at offentliggøre nævnets kendelse. T, der gjorde gældende, at Pressenævnets kendelse var ugyldig, undlod at efterkomme pålægget. Udtalt, at der ikke var grundlag for at statuere, at Pressenævnets kendelse var ugyldig. T idømtes efter medieansvarslovens § 53, stk. 2, jf. § 49, en bøde på 5.000 kr. og ugentlige tvangsbøder på 500 kr.

TfK1999.4: En ansvarshavende redaktør T blev anset skyldig efter medieansvarslovens § 53, stk. 2, jf. § 49, ved at have undladt at efterkomme en kendelse afsagt af Pressenævnet, der pålagde ham at offentliggøre et genmæle, der var formuleret i kendelsen. T blev straffet med en bøde på 5.000

kr. og blev pålagt at efterkomme kendelsen under tvang af ugentlige bøder på 1.000 kr.

1.2. Straffeloven

1.2.1. Straffeloven indeholder ikke bestemmelser, der specifikt kriminaliserer mediers publicering af urigtige historier.

Mediers publicering af urigtige historier vil imidlertid efter omstændighederne kunne indebære overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 27 om freds- og ærekrænkelser. Dette gælder særligt straffelovens § 267 om ærekrænkelse og straffelovens § 268 om bagvaskelse samt straffelovens § 264 d om krænkelse af privatlivets fred.

1.2.2. Efter straffelovens § 267 om ærekrænkelse straffes den, som krænker en andens ære ved fornærmelige ord eller handlinger eller ved at fremsætte eller udbrede sigtelser for et forhold, der er egnet til at nedsætte den fornærmede i medborgeres agtelse, med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder.

Bestemmelsen omfatter både såkaldte *sigtelser* (beskyldninger) for et forhold, der er egnet til at nedsætte den fornærmede i medborgeres agtelse og *ringeagtsytringer* (fornærmelige ord og handlinger).

Såfremt der er tale om en udtalelse eller en dertil svarende handling, som efter sit indholds art i princippet lader sig efterprøve på objektiv måde, bevise eller afkræfte, er den en ”sigtelse”. I modsat fald er den en ”ringeagtsytring”, jf. Kommenteret Straffelov, Speciel Del, 10. omarbejdede udgave, 2012, s. 470.

Sondringen har betydning, bl.a. fordi straffelovens bestemmelser om sandhedsbevis, jf. §§ 296-271 alene finder anvendelse i forhold til sigtelser.

Efter straffelovens § 268 straffes gerningsmanden for bagvaskelse, hvis en sigtelse er fremsat eller udbredt mod bedre vidende, eller gerningsmanden har savnet rimelig grund til at anse den for sand, og den i § 267 nævnte straf kan da stige til fængsel i 2 år.

Ikke alle urigtige oplysninger publiceret af medier udgør sigtelser i straffelovens §§ 267-268's forstand. For at være omfattet af disse bestemmelser skal sigtelsen som udgangspunkt angå en persons vandel og egenskaber (løgnagtighed, upålidelighed, usædelighed osv.). Hvorvidt en urigtig op-

lysning er omfattet af de pågældende bestemmelser, afhænger således af de konkrete omstændigheder.

Det bemærkes, at bestemmelserne i §§ 267-268 suppleres af straffelovens § 274 om ærefornærmelse mod en afdød. Efter bestemmelsen straffes den, som fremsætter eller udbreder ærefornærmende udtalelser mod en afdød, med bøde eller, hvis bagvaskelse foreligger, med fængsel indtil 4 måneder.

1.2.3. Efter straffelovens § 264 d straffes den, der uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden, med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Bestemmelsen finder også anvendelse, hvor meddelelsen eller billedet vedrører en afdød person.

”Private forhold” omfatter bl.a. interne familieforhold, seksualforbindelser og sygdom.

Strafbarheden efter straffelovens § 264 d er uafhængig af, om meddelelsen er sand eller urigtig.

1.2.4. Udover strafansvar for ærefornærmende sigtelser indeholder straffeloven også en bestemmelse om mortifikation. Det følger således af straffelovens § 273, stk. 1, at retten, såfremt en ærefornærmende sigtelse er ubeføjet, og såfremt den fornærmede nedlægger påstand om mortifikation, i dommen skal erklære, at udtalelsen (sigtelsen) har været ubeføjet. Samtidig kan retten efter påstand tillægge den krænkede et beløb til offentliggørelse af sagens udfald, jf. straffelovens § 273, stk. 2.

Mortifikationsinstituttet er uafhængigt af straffen. Det kan således eksempelvis anvendes, selv om der ikke er nedlagt påstand om straf, der ikke er grundlag for at idømme straf på grund af den fornærmendes subjektive forhold, eller strafskylden er forældet.

1.2.5. Praksis

1.2.5.1. Justitsministeriet har forstået spørgsmålet således, at der ønskes en redegørelse for normalstrafniveau og praksis efter straffelovens § 264 d og §§ 267-268 i sager mod medier.

Justitsministeriet skal i den forbindelse indledningsvis bemærke, at det afgøres efter medieansvarsloven, hvem der må bære det forskyldte ansvar,

når en lovovertrædelse er fuldbyrdet gennem et massemedie. Der henvises om det særlige medieretlige ansvarssystem til pkt. 1.1.1 ovenfor.

Justitsministeriet skal endvidere bemærke, at der ikke i forarbejderne til de nævnte straffelovsbestemmelser er forudsat et normalstrafniveau.

For så vidt angår retspraksis bemærkes, at Justitsministeriet den 17. januar 2014 sendte en redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne til Folketingets Retsudvalg¹. Redegørelsen blev den 28. maj 2014 ligeledes sendt til Folketingets Kulturudvalg².

I redegørelsen gennemgås bl.a. en række trykte domme vedrørende ærekrænkelse, jf. straffelovens § 267 og krænkelse af privatlivets fred, jf. straffelovens § 264 d. Justitsministeriet er ikke herudover i besiddelse af en oversigt over strafferetlig praksis vedrørende mediers overtrædelse af de pågældende bestemmelser.

For at imødekomme udvalgets anmodning om en redegørelse for praksis har Justitsministeriet imidlertid gennemgået nyere domstolsafgørelser trykt i Ugeskrift for Retsvæsen (UfR), Tidsskrift for Kriminalret (TfK) og Forsikrings- og Erstatningsretlig Domssamling (FED), som kan bidrage til at belyse straffniveauet ved mediernes overtrædelse af de nævnte bestemmelser.

For så vidt angår overtrædelse af straffelovens § 268 om bagvaskelse ses der alene at foreligge et sparsomt antal trykte afgørelser, og disse afgørelser vedrører ikke situationer, hvor redaktører eller journalister har pådraget sig strafansvar for overtrædelse af bestemmelsen ved oplysninger publiceret gennem et medie.

I det følgende gennemgås relevant trykt retspraksis fra 1990'erne og frem fra de førnævnte tidsskrifter i forhold til ærekrænkelse (straffelovens § 267) og krænkelse af privatlivets fred (straffelovens § 264 d). Hvor der er tale om domme, der tillige er omfattet af Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, er der indsat en henvisning dertil. Det bemærkes i den forbindelse, at

---

¹ Retsudvalget 2013-14, REU Alm. del, Bilag 109. Se også berigtigelse af redegørelsen, REU Alm. del, Bilag 283.

² Kulturudvalget 2013-14, KUU Alm. del, Bilag 152. Se også berigtigelse af redegørelsen, KUU Alm. del, Bilag 153.

den nævnte redegørelse indeholder en række ældre trykte afgørelser og enkelte utrykte domme, som ikke er medtaget neden for.

1.2.5.2. Ærekrænkelse (straffelovens § 267)

UfR2012.1929 Ø: En redaktionschef og en journalist blev hver idømt 10 dagbøder á 1.000 kr. for at have fremsat en sigtelse i form af beskyldninger mod et hospital og en overlæge for fejlbehandling og varetagelse af uvedkommende hensyn på bekostning af patienters liv og helbred, som byggede på et faktisk forkert grundlag og dermed en forkert præmis. Landsretten lagde i den forbindelse til grund, at det var en skærpende omstændighed, at de urigtige beskyldninger var fremsat på landsdækkende tv i primetime og på DR's hjemmeside, hvorved beskyldningerne fik en betydelig udbredelse. Ved dommen blev beskyldningerne mod hospitalet og overlægen mortificeret.

UfR2006.2178 Ø: En ansvarshavende redaktør på en færøsk avis blev idømt 15 dagbøder à 500 kr. for i avisen at have gengivet nogle beskyldninger fra en person mod dennes advokat om bl.a. at have stjålet inkasserede penge. Landsretten lagde ved strafudmålingen vægt på karakteren af ærekrænkelserne, herunder at de påsigtede forhold ville have været strafbare for den forurettede advokat, hvis de var sande, og på udbredelsen af sigtelserne. Ved dommen blev advokaten tilkendt en tortgodtgørelse på 30.000 kr. med henvisning til, at der var tale om grundløse beskyldninger for økonomisk uredelighed mod advokaten, der drev advokatvirksomhed i et mindre samfund som det færøske. Endvidere blev de ærekrænkende sigtelser mortificeret.³

UfR2003.624 H: En chefredaktør blev idømt 20 dagbøder à 2.000 kr. for at have bragt en artikel, hvori avisen hævdede, at en drabssigtet, der i medfør af en højesteretskendelse var blevet løsladt for varetægtsfængsling, efter politiets vurdering var skyldig i 10-12 tilfælde af drab. Senere opgav statsadvokaten påtale mod den drabssigtede, og vedkommende fik 700.000 kr. for uberettiget frihedsberøvelse. I forhold til avisens udsagn fandtes disse ubeføjede, idet avisen ikke havde ført bevis for, at politiet havde udtalt sig som anført i artiklen. Der blev ved strafudmålingen lagt vægt på ærekrænkelsernes karakter og udbredelse sammenholdt med sagsøgerens særligt sårbare situation på daværende tidspunkt. Ved dommen tilkendtes den forurettede en samlet tortgodtgørelse på 100.000 kr. Det blev i den forbindelse tillagt særlig vægt, at artiklen udkom næsten et år efter den drabssigtedes

---

³ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 3.

løsladelse fra varetægtsfængsling, og kort tid før endelig afgørelse om tiltalsspørgsmålet måtte ventes truffet, hvorfor forurettede var påført betydelig tort. Endvidere blev de ærekrænkende udsagn mortificeret.⁴

UfR2002.2398 H: En journalist og en chefredaktør blev idømt hver 20 dagbøder à 1.000 kr. for at have bragt en række artikler, i hvilke en person blev mistænkt for at være leder af en omfattende narkotikaliga. Den forurettede blev samtidig tilkendt en samlet tortgodtgørelse på 100.000 kr., og de ærekrænkende udsagn blev mortificeret.⁵

UfR1999.560 H: En chefredaktør blev idømt 20 dagbøder á 2.000 kr. for i en avis at have bragt en artikel om, at Den Danske Banks ledelse havde formodning om, at en person havde videregivet fortrolige oplysninger til en anden avis. I artiklen blev der givet en række oplysninger, der for de personer, der havde blot et vist kendskab til forholdene i banken, identificerede en tidligere medarbejder. Forurettede blev tilkendt 100.000 kr. i tortgodtgørelse og 40.000 kr. til offentliggørelse af højesteretsdommens begrundelse og konklusion. Endvidere blev det ærekrænkende udsagn mortificeret.⁶

UfR1999.122 H: To tv-journalister blev ved et flertal i Højesteret idømt 20 dagbøder à 400 kr. for at have fremsat ærekrænkende sigtelser mod en kriminalinspektør i en tv-udsendelse ("Politiets Blinde Øje"). I forbindelse med strafudmålingen erklærede flertallet sig enige med Landsretten i, at det måtte anses som en skærpende omstændighed, at sigtelserne blev fremsat i en TV-udsendelse i Danmarks Radio og dermed måtte forventes at få – og fik – meget stor udbredelse. Under hensyntagen til, at dommen blev afsagt mere end 7 år efter, at udsendelsen blev sendt, fandt flertallet imidlertid ikke tilstrækkeligt grundlag for at skærpe straffen. Under hensyn til sigtelsens grovhed og fremsættelsesmåde blev forurettede tilkendt en tortgodtgørelse på 100.000 kr. Der blev endvidere truffet bestemmelse om mortifikation.⁷

1.2.5.3. Krænkelser af privatlivets fred (straffelovens § 264 d)

---

⁴ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 4.

⁵ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 4.

⁶ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 5.

⁷ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 5.

FED2008.36 Ø: Tre ansvarshavende redaktører og fire journalister blev idømt henholdsvis 20 og 10 dagbøder à 500 kr. for at have bragt artikler om, at en kendt studievært havde købt ny lejlighed alene, og at hun dermed flyttede fra sin mand. Studieværten blev tilkendt i alt 60.000 kr. i tortgodtgørelse.⁸

UfR2005.123 Ø: En chefredaktør og to journalister på et ugeblad blev idømt henholdsvis 40.000 kr. og 15.000 kr. i bøde for at bringe en artikel om en håndboldspiller og en træners påståede forhold. Ved strafudmålingen lagde landsretten som skærpende omstændighed vægt på, at de dømte var bekendt med de forurettedes holdning til oplysninger i Se og Hør om deres privatliv, de dømtes kendskab til en tidligere dom afsagt i en sag mellem den ene forurettede og Se og Hør og endelig oplysninger om Se og Hørs oplagstal og læserkreds. Ved dommen tilkendtes de forurettede hver 50.000 kr. i tortgodtgørelse.⁹

FED2001.2520 Ø: En journalist og en chefredaktør på et ugeblad blev idømt henholdsvis 10 dagbøder à 500 kr. og 15 dagbøder à 1.000 kr. for på forsiden af ugebladet og i en artikel inde i bladet at have bragt omtale af, at to journalister var kærestes. Endvidere tilkendte landsretten de forurettede hver 20.000 kr. i tortgodtgørelse.¹⁰

UfR1998.1036 V: En chefredaktør blev idømt 20 dagbøder à 500 kr. for en avisomtale af en persons alvorlige sygdom. Den pågældende var i nær familie med en fremtrædende politiker. Chefredaktøren blev endvidere dømt til at betale en tortgodtgørelse på 20.000 kr.¹¹

UfR1996.837 Ø: En ansvarshavende redaktør blev straffet med 25 dagbøder á 200 kr. for i en ugebladsartikel at have bragt private oplysninger om en røveridømt persons tidligere ægtefælle og datter, uden at det havde nogen samfundsmæssig nyheds- eller informationsværdi. Den ansvarshavende redaktør blev samtidig dømt til at betale 6.000 kr. i tortgodtgørelse til den tidligere ægtefælle i overensstemmelse med dennes påstand herom.

---

⁸ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 7.

⁹ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 7.

¹⁰ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 7.

¹¹ Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 7.

UfR1991.549 H: En ansvarshavende redaktør blev idømt 14 dages hæfte, der blev gjort betinget, samt en tillægsbøde på 25.000 kr. i anledning af, at et ugeblad havde bragt billeder af en druknet mand samt billeder af dennes hustru taget under eftersøgningen ledsaget af udtalelse om hendes reaktioner, hvilket urigtigt fik artiklen til at fremtræde, som om den måtte være skrevet efter samtale med – og med samtykke fra – hende. Ved strafudmålingen blev det tillagt vægt, at den pågældende redaktør tidligere gentagne gange var straffet for tilsvarende forhold. Den ansvarshavende redaktør blev samtidig pålagt at betale tortgodtgørelse på 30.000 kr.¹²

2. Erstatningsansvar over for personer, der udsættes for bagvaskelse og krænkelse af privatlivets fred

Personer, der udsættes for ærekrænkelser og bagvaskelse, jf. straffelovens §§ 267 og 268, og krænkelse af privatlivets fred, jf. straffelovens § 264 d, vil i overensstemmelse med dansk rets almindelige erstatningsregler have et krav på erstatning for det derved påførte tab.

Dansk erstatningsret bygger på et grundlæggende princip om, at der som hovedregel alene kan kræves erstatning, når skadelidte har lidt et beviseligt økonomisk tab. I visse tilfælde er der imidlertid fastsat regler om godtgørelse for ikke-økonomisk skade. En ikke-økonomisk skade er karakteriseret ved, at vurderingen af skaden beror på mere subjektivt prægede kriterier om lidelse, tort, ubehag mv., hvor der ikke uden videre kan opstilles en objektiv økonomisk målestok for skadens omfang og tabets størrelse.

Godtgørelsesreglerne omfatter bl.a. erstatningsansvarslovens § 26. Efter § 26, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, betale godtgørelse for tort til den forurettede.

Tortgodtgørelse fastsættes af domstolene efter et samlet skøn over den konkrete sags omstændigheder. Det er i den forbindelse vigtigt at holde sig for øje, at en godtgørelse ikke skal holde den forurettede skadesløs for et eventuelt økonomisk tab. Et egentligt økonomisk tab, herunder f.eks. udgifter til psykologbistand, erstattes ved siden af en eventuel godtgørelse. Godtgørelse tilkendes derimod for den tort eller krænkelse, som den forurettede har været udsat for. En sådan krænkelse er særdeles vanskelig at opgøre i penge, og ofte vil selv et meget højt beløb ikke kunne kompensere for den skete krænkelse.

---

¹² Dommen er ligeledes omtalt i Justitsministeriets redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne, s. 7-8.

Justitsministeriet kan i øvrigt henvise til den ovenfor under pkt. 1.2.5.1 nævnte redegørelse om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne.

3. En sammenligning af den danske praksis med andre landes

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af en oversigt over andre landes strafferetlige praksis vedrørende krænkelse af privatlivets fred, ærekrænkelser og bagvaskelse eller praksis vedrørende erstatning og godtgørelse til personer, der udsættes for krænkelse af privatlivets fred, ærekrænkelser og bagvaskelse. Justitsministeriet er heller ikke i besiddelse af en oversigt over andre landes strafferetlige praksis vedrørende overtrædelse af – hvad der svarer til – medieansvarsloven.

4. En oversigt over erstatningsniveauet i sager om bagvaskelse og krænkelse af privatlivets fred sammenlignet med erstatningsniveauet for andre typer af straffelovsovertrædelser

Justitsministeriet kan henvise til den ovenfor under pkt. 1.2.5.1 nævnte redegørelse, hvori der bl.a. gennemgås en række nyere trykte og utrykte domme, hvor der er tilkendt tortgodtgørelse til personer udsat for ærekrænkelser (straffelovens § 267), krænkelse af privatlivets fred (straffelovens § 264 d) og retsstridige krænkelse, hvor der ikke foreligger en overtrædelse af straffelovens §§ 264 d eller 267, jf. pkt. 3 i redegørelsen.

Redegørelsen indeholder endvidere en redegørelse for tortgodtgørelse ved seksuelle overgreb og seksuel chikane, samt tort- og krænkelsesgodtgørelse ved voldsforbrydelser, jf. pkt. 4 i redegørelsen.